

[Hartel.]

litiske Omaade. Man kan ikke føle sig beskyttet af en Institution som Folkenes Forbund, hvis man ikke selv, naar andre har Brug for Beskyttelse, er rede til at opbyde alt for at hjælpe den paagældende. Saa sejler man jo delvis under falsk Flag. Det vil tage Aartier at genoprette det Prestigetaab, Folkenes Forbund har lidt, og det er vel et Spørgsmaal, om Prestigen i det hele taget lader sig retablere. Vi er nu henvist til den Neutralitetspolitik, som kendtes i Tiden før Krigen, og derfor træder ogsaa Forsvarsspørgsmaalet ind i en ny Fase.

Der har fra denne Plads været henvist til Udtalelser af den svenske Statsminister Per Albin Hansson, og vi inden for vor Gruppe sympatiserer i allerhøjeste Grad med de Udtalelser, han har fremsat, bl. a. over for „Manchester Guardian“: Forsvarsspørgsmaalet er i Sverige blevet hele Folkets Anliggende, og alle Partier er enedes om at styrke Forsvarsberedskabet. En saadan Opfattelse kunde vi fuldt ud tiltræde, om det var muligt at arbejde med dette Spørgsmaals Løsning efter disse Linier i vort Land. Baade for vort Lands egen Skyld og for det gode Samarbejde mellem de nordiske Lande finder vi, at det vilde være en lykkelig Politik, der kunde nærme Opfattelserne i Sverige og Danmark paa dette vigtige Omraade til hinanden. Det er mig ikke ukendt, at Sverige ofrer betydelig mere, efter sit Normalbudget 148 Mill. Kr., paa sit Forsvar end vi — vi naar vel ikke engang det halve. Det er ikke Tegn paa, at vi ofrer for meget paa denne Sags Løsning. Vi vil derfor, som jeg sagde det, meget gerne se, at det, som man ved denne Sags fortsatte Behandling kunde naa til, var et Forsøg paa at samle det danske Folk om en Løsning af Forsvarsspørgsmaalet, altsaa ikke et saadant nødtørfigt Kompromis mellem de to Regeringspartier, som det foreliggende Forslag vel uden at fornærme nogen kan siges at være.

Efter Folkeforbundspolitikens Sammenbrud maa vi sætte os selv i Stand til at løse Opgaver af tilsvarende Karakter, som vi stod over for at skulle løse, da Verdenskrigen brød ud, og naar Opgaven er i det væsentlige den samme, forekommer det os inden for vor Gruppe, at det var naturligt, om man søgte at skabe et Værn, der kunde have samme Værdi som det, vi raadede over i 1914. De to Nedrustninger i 1922 og i 1932 har jo faktisk reduceret vor Værnemagt meget betydeligt, nogle mener endda, til det halve. Men Sandheden er jo den, at som Verden er indrettet i Dag, har vi kun

os selv at stole paa, de Foranstaltninger, vi selv kan træffe, og saa muligvis vort Held og vor gode Skæbne. Jeg ved ikke, hvor meget den højtærede Regering tør vove at trække paa denne sidste Konto.

Af nye Opgaver, som paatrænger sig i Tiden, er jo først og fremmest Luftforsvarets Organisation. I 1932, om jeg husker rigtigt, rejste den kommanderende General, Generalløjtnant With, dette Spørgsmaal, men man henviste til mulige Resultater af Afrustningskonferencen i Genève. Jeg tror, vi kan sige, at Resultaterne af denne blev Nul, for ikke at sige negative. Man syslede med et Problem som Forbud mod Luftbombardement af Byer. Jeg synes, at der ikke mere er megen Realitet i det, man drøftede ved den Lejlighed. Vi har altsaa et Problem her, som hedder Hovedstadens Forsvar mod Bombardement fra Luften. Naar vi i sin Tid i det væsentlige sluttede os til de Synspunkter, som blev fremført af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, var det, fordi vi mente, at et effektivt Luftforsvar af København var noget, som maatte kunne gennemføres, og som, om det blev etableret, kunde vanskeliggøre Flyverangreb og tilføje Angribere saadanne Tab, at de militært set ikke saa deres Regning ved at indlede eller fortsætte et saadant Angreb. Det Materiel, der hertil er fornødent, er jo Luftmaalsskyts af forskellig Art, Maskingeværer, Jagereskadriller, Spærreballoner, eller hvad der nu fra Sagkundskabens Side kan fremhæves som anvendeligt. En meget stor Part af dette Materiel kan jo fremstilles i vort eget Land, hvilket kan bidrage til Beskæftigelsen.

Staaende over for dette Spørgsmaal vil jeg sige — og jeg tror, at vi er enige inden for min Gruppe —, at jeg vil finde det baade taltalende og rimeligt, om der mellem Statsmagten og Storkøbenhavns Kommuner kunde træffes en Ordning, hvorefter disse Kommuner i Fællesskab bekostede i det mindste Etableringen af deres Luftforsvar. Her vilde ogsaa være et ideelt Omraade for Rigmænd med en stærkt forsvarsvenlig Indstilling — det kunde dog tænkes, at saadanne fandtes. Det drejer sig jo dog her om et Særværn for Hovedstaden, et Værn, som man aldrig kunde tænke sig at gennemføre for de øvrige Byer i vort Land.

At Regeringen selv anser Luftangreb for noget, der ligger i høj Grad inden for Mulighedernes Grænse, fremgaar jo af Lovens af 11. Maj 1935 om den civile Befolkningens Beskyttelse mod Følger af Luftangreb. Men naar man er klar over, at der er Følger